

HOMILIA BISKUPA KIELECKIEGO JANA PIOTROWSKIEGO 25-lecie Caritas Diecezji Kieleckiej

11 grudnia 2014 r.

CARITAS najpiękniejsze zwierciadło życia uczniów Chrystusa...

1. Pochodzący z II w. List do Diogneta pozostaje w tradycji Kościoła jednym z źródeł opisujących życie pierwszych chrześcijan. Był także źródłem inspiracji dla wielu świętych, a szczególnie dla św. Josemarii Escriva de Balaguer. Ten współczesny nam święty stał na stanowisku, że chrześcijanin, uczeń Jezusa Chrystusa, ma się uświęcać w codzienności życia i we wszystkich jego okolicznościach.

Autor wspomnianego, wczesnochrześcijańskiego dokumentu pisze, że chrześcijanie mieszkają każdy we własnej ojczyźnie, lecz niby obcy przybysze. Podejmują wszystkie obowiązki jak obywatele i znoszą wszystkie ciężary jak cudzoziemcy. Każda ziemia obca jest im ojczyzną i każda ojczyzna ziemią obcą (...) Kochają wszystkich ludzi, a wszyscy ich prześladują (...). Są ubodzy, a wzbogacają wielu. Wszystkiego im nie dostaje, a opływają we wszystko (List do Diogneta V, 5,11,13).

2. Postawa świadectwa wiary, inspirowana dobrym życiem i czynami miłosierdzia, ma swoje korzenie już w biblijnym przesłaniu Starego Testamentu. Przykładem jest chociażby Tobiasz, który pomaga biednym i grzebie umarłych (por. Tob 2,3-4).

Duch miłosierdzia jest wpisany w życie tych, którzy wierzą w Boga i Bogu wierzą. Jak poucza nas prorok Izajasz tam, gdzie pojawiają się łyzy cierpienia Bóg nie pozwala na siebie czekać, ale okazuje łaskę. U Izajasza obrazem Bożej hojności jest deszcz, który użyźnia ziemię, aby dzięki urodzajom nie zabrakło soczystego i pożywnego chleba (por. Iz 30,19-26).

Bóg, jak słyszeliśmy w pierwszym czytaniu, jest tym, który człowieka uwalnia od lęku i przychodzi z pomocą (por. Iz 40,13). Tym zaufaniem do Boga żył psalmista Pański, który ochotnie wyśpiewywał, że Pan jest dobry dla wszystkich, a Jego miłosierdzie nad wszystkim, co stworzył (por. Ps 145).

Jednak dopiero w Chrystusie świat został nasycony odkupieńczą miłością, która ogarnia wszystkich ludzi i każdego człowieka z osobna. Kazanie Pana Jezusa na górze, ten Boży przepis na szczęśliwe życie, wskazuje na miłosierdzie, jako jedną z koniecznych dróg ucznia Chrystusa. „Błogosławieni miłosierni” - jak pisze jeden ze współczesnych teologów - to główny rys portretu samego Jezusa. On pochylił się nad trędowatym i ulitował się nad

jawnogrzeznicą. Nieustannie otoczony przez chorych i potrzebujących, litował się nad tłumami, które są jak owce niemające pasterza (por. J. Salij, *Ewangeliarz*, s. 88).

Pochylenie się Jezusa nad potrzebującymi w wymiarze duchowym i materialnym jest niejako złotą nicią całej Ewangelii. Bliźniaczy obraz żywej Ewangelii na wzór Jezusa tworzą wszyscy, których ukazuje nam scena sądu ostatecznego i zaproszenie Jezusa: „Pójdźcie, błogosławieni Ojca mego, weźcie w posiadanie królestwo, przygotowane wam od założenia świata!

Zdziwieni sprawiedliwi pytają: „Panie, kiedy widzieliśmy Cię głodnym i nakarmiliśmy Ciebie? spragnionym i daliśmy Ci pić? Kiedy widzieliśmy Cię przybyszem i przyjęliśmy Cię? lub nagim i przyodzialiśmy Cię? Kiedy widzieliśmy Cię chorym lub w więzieniu i przyszliśmy do Ciebie?” A Król im odpowie: „Zaprawdę, powiadam wam: Wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili” (por. Mt 25,38-40).

3. Bóg, który jest miłością działa w świecie również przez miłość. Chrześcijanie tę miłość nazywają CARITAS. Ona jest najpiękniejszym zwierciadłem życia uczniów Chrystusa, który nakazał, abyśmy się wzajemnie miłowali (por. J 15,9-17). Piękną katechezą o *Caritas* jest opis Dziejów Apostolskich, że ci wszyscy, którzy uwierzyli, przebywali razem i wszystko mieli wspólne. Sprzedawali majątki i dobra i rozdzielali je każdemu według potrzeby. Codziennie trwali jednomyślnie w świątyni, a łamiąc chleb po domach, przyjmowali posiłek z radością i prostotą serca (por. Dz 2, 44-46) . Ten duch pierwszych chrześcijan z Dziejów Apostolskich potrzebny jest nam tak, jak woda zeschłej ziemi. Przykładów tej heroicznej miłości jest tak wiele, jak długa jest historia Kościoła. Ikoną takiej postawy pozostaje bł. Matka Teresa z Kalkuty.

Dzisiaj w kontekście święta, jakim jest 25-lecie działalności Caritas Diecezji Kieleckiej, widzimy w Jej historii, która sięga swoich początków już roku 1931, tak wiele ofiary i poświęcenia nieliczonych osób, życzliwej współpracy wiernych całej diecezji, kapłanów, biskupów oraz instytucji samorządowych i państwowych. Widzimy liczne dzieła miłosierdzia, wydarzenia i tych, których CARITAS dotyka swoim dobroczynnym działaniem. Widzimy także tych, którzy poświęcają jej swoje umiejętności, czas i charyzmatyczne działania. Przy takiej uroczystości ciśnie się na usta wiele pochwał i słowa należnej wdzięczności. Nie patrzymy jednak na srebrny jubileusz CARITAS z perspektywy sukcesu, ponieważ Ewangelia nie zna takiego słowa. Jednak szczerze, z wdzięcznością naszych serc, dziękujemy Bogu i ludziom za stokrotne owoce zasiewu, za piękne i obfite miłością zniwa.

Ojciec Święty Benedykt XVI w encyklice „*Deus caritas est*” poucza nas, że *Caritas* nie jest dla Kościoła rodzajem opieki społecznej, którą można by powierzyć komu innemu, ale należy do Jego natury, jest niezbywalnym wyrazem Jego istoty. Uczestnicząc więc w dziele *Caritas*, jako uczniowie Jezusa Chrystusa, jesteśmy w sercu Kościoła, który słyszy i bierze sobie do serca wołanie Pana z kazania na górze: „Błogosławieni miłosierni, albowiem oni miłosierdzia dostąpią” (Mt 5,7). Amen.